

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila, v právní věci

žalobce: **E. S.**
zastoupený advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem
sídlem Brněnská 154/32, 692 01 Mikulov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. OAM-2677-7/ZR-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky a současně stanovil žalobci lhůtu k vycestování z České republiky, a to z toho důvodu, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2017, č. j. 1 T 4/2017-1445, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 To 10/2018-1629, pravomocně odsouzen k nepodmíněnému úhrnnému trestu odnětí svobody v délce trvání 4 let za spáchání zločinu týrání svěřené osoby dle § 198 odst. 1 a odst. 2 písm. c) a písm. d); zločinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 a přečinu ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně zrušil.
3. Žalobce předně namítá, že poté, co byl žalobce srozuměn o zahájení řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu, zaslal žalovanému své vyjádření k předmětné věci, avšak z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, že by se žalovaný argumenty žalobce vyjádřenými v tomto podání jakkoliv zabýval. Dle žalobce působí rozhodnutí žalovaného šablonovitě a postrádá jakoukoliv argumentaci, která by se vypořádávala s tvrzeními žalobce. Již z tohoto důvodu žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonným.
4. Žalobce pak následně shrnuje své důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí také věcně nesprávným. V první řadě žalobce namítá, že je státním občanem Ruské federace a Spojených států Amerických, přičemž ani jedna ze zemí nemá s Českou republikou bezvízový styk. Jeho návrat do České republiky by proto byl v případě jeho nuceného vycestování značně ztížen. Zároveň by nuceným vycestováním z České republiky bylo žalobci znemožněno podnikání, kterému se věnoval před nástupem do věznice, což by dále mělo za následek zhoršení žalobcových majetkových poměrů a ztížilo to tak rovněž jeho resocializaci. Žalobce přitom má za to, že by měl žalovaný pečlivě zkoumat dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce také namítá, že mezi dobou, kdy měl páchat trestnou činnost a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo více než 3,5 roku, přičemž s uplynulou dobou by měla klesat míra zájmu společnosti na potrestání žalobce. Žalobce také zdůrazňuje, že byl výše citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci odsouzen za trestnou činnost poprvé, nevyhýbal se trestnímu stíhání, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, nastoupil k výkonu trestu v čas a je bezproblémovým vězněm, a především ze se své předchozí trestné činnosti již poučil, což dle žalobce dokládá i znalecký posudek žalobce, vyhotovený soudními znalci.
5. V doplnění žaloby ze dne 18. 12. 2019 žalobce uvádí další dopady napadeného rozhodnutí na život žalobce, zejména opakuje, že v České republice podniká, že v zemích, jichž je státním občanem, nemá žádné zázemí, kam by se mohl fakticky vrátit, a že nucené vycestování žalobce by znamenalo nepřiměřený dopad taktéž do života nezletilých dětí žalobce, které mají v České republice sociální i materiální zázemí. Žalobce taktéž zdůrazňuje svou ekonomicky prospěšnou činnost pro město, v němž podnikal, kde měl opravit ruinu, čímž vylepšil vzhled tohoto města a přispěl ke zlepšení cestovního ruchu.

6. V doplnění žaloby ze dne 22. 1. 2019 žalobce uvádí, že dne 9. 1. 2020 bylo usnesením Okresního soudu Brno-venkov, č. j. 12 PP 61/2019, vyhověno žádosti žalobce o podmíněné propuštění z trestu odnětí svobody se zkušební dobou 4 let. Žalobce uvádí, že s ohledem na toto rozhodnutí soudu je zjevné, že žalobce není pro společnost nebezpečný, naopak se ve výkonu trestu odnětí svobody osvědčil a jeho setrvání v České republice tak nepředstavuje hrozbu pro společnost. Zároveň žalobce uvádí, že nuceným vycestováním by nemohl splnit svou povinnost podrobit se dohledu probačního úředníka, a rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu tak ve svém důsledku odporuje tomu, aby žalobce mohl splnit svou povinnost, uloženou mu trestním soudem.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v první řadě uvádí, že žádné vyjádření žalobce k oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neobdržel, toto ani není součástí správního spisu a žalobce zaslání takového vyjádření žádným způsobem nedokazuje. Dle žalovaného byl žalobce naopak v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zcela nečinný, a na jakési vyjádření následně odkazuje až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný se tak ani nemohl zabývat námitkami žalobce, když tyto fakticky žalobce nikdy vůči žalovanému neuplatnil.
8. Dále žalovaný zdůrazňuje, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemá žádnou povinnost zabývat se dopady předmětného rozhodnutí do života cizince o jehož povolení k trvalému pobytu je rozhodováno. To vyplývá nejen z litery zákona o pobytu cizinců, ale také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Nadto žalovaný opakuje, že námitku nepřiměřeného dopadu do soukromého a rodinného života žalobce v řízení před žalovaným neuplatnil, a žalovaný se jí tak nemohl zabývat. Žalovaný rovněž k jednotlivým námitkám nepřiměřeného dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce opakuje, že v předmětné věci neměl povinnost zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí.
9. K tvrzení žalobce, že s časovým odstupem klesá zájem společnosti na jeho potrestání, přičemž zrušení povolení k trvalému pobytu je možno vnímat jako trest v širším slova smyslu, žalovaný uvádí, že s tímto výkladem se zcela jednoznačně nelze ztotožnit. Zrušení povolení k trvalému pobytu není trestem, neboť by v opačném případě byla porušena zásada *ne bis in idem*. Žalovaný není orgánem činným v trestním řízení a nerozhoduje o vině a trestu žalobce. Žalovaný taktéž zdůrazňuje, že to, zda byl pravomocně odsouzený cizinec propuštěn, zda celý trest vykonal, zda se osvědčil či zda již byl trest zahlazen, nemá na vydání napadeného rozhodnutí vliv. Pro vydání napadeného rozhodnutí byl podstatný skutkový stav ke dni jeho vydání, dle kterého žalobce splňoval podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný dále uvádí, že v napadeném rozhodnutí nemohl zohlednit chování žalobce v průběhu vedení trestního řízení, když zohlednění tohoto chování náleželo orgánům činným v trestním řízení.
10. Konečně k tvrzení žalobce ohledně nezbytnosti zohlednění skutečnosti, že byl žalobce rozhodnutím Okresního soudu Brno-venkov podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody žalovaný uvádí, že toto rozhodnutí nebylo možno zohlednit v napadeném rozhodnutí, neboť bylo vydáno až 2 měsíce po právní moci napadeného rozhodnutí.
11. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že vyjádření k oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalovanému zaslal, důvod, proč se tento přepis ve

správním spisu nenachází, žalobci není znám. Přesto však měl žalovaný dle žalobce rozhodnout s přihlédnutím k veškerým skutkovým okolnostem. Dále žalobce uvádí, že v jeho prospěch by, z hlediska časového odstupu mezi spácháním trestného činu žalobcem a rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky, měla být hodnocena i skutečnost, že žalovaný zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu až téměř 18 měsíců poté co bylo žalobci v trestním rejstříku vyznačeno pravomocné odsouzení za předmětnou trestnou činnost. Konečně žalobce žádá soud o shovívavost, pokud si doposud nevyzvedl příkaz k vycestování z České republiky, tuto skutečnost žalobce spojuje s vyhlášeným nouzovým stavem na území České republiky a s ním spojeným doporučením omezení opouštění obydlí.

IV. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Krajský soud se v první řadě zabýval námitkou žalobce, že v řízení o zrušení povolení trvalého pobytu na území České republiky zasílal žalovanému vyjádření k věci, v němž prezentoval námitky, se kterými se žalovaný nevypořádal. Takové opomenutí žalovaného by totiž mohlo vést k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. O takový případ se nicméně v nyní projednávané věci nejedná, neboť se krajský soud musí přiklonit k tvrzení žalovaného, že správní spis žádné vyjádření žalobce neobsahuje. Správní spis taktéž neobsahuje ani vyjádření žalobce k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, k seznámení s nimiž byl žalobce žalovaným řádně vyzván. Pokud tedy žalobce tvrdí, že učinil v rámci správního řízení podání, na něž žalovaný řádným způsobem nereagoval, zejména se nevypořádal s námitkami v podání vyjádřenými, avšak toto podání není součástí správního spisu, leží důkazní břemeno k prokázání existence takového podání, včetně jeho doručení žalovanému, na žalobci. Žalobce však žádné důkazy k prokázání svých tvrzení krajskému soudu nepředložil, proto krajský soud tvrzení žalobce nemůže mít za prokázané, a námitku žalobce tak krajský soud musí vyhodnotit jako nedůvodnou.
14. Podstatu nyní projednávané věci pak tvoří zejména nesouhlasná polemika žalobce s procesní i věcnou správností rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
15. Podle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“
16. Krajský soud k tomu předně uvádí, že trvalý pobyt je nejvyšší formou pobytového oprávnění udělovaného cizincům na území České republiky, přičemž povinnosti cizinců je dodržovat na území České republiky naše vnitrostátní právní předpisy a nenarušovat veřejný pořádek. Nečiní-li tak, sami se svým jednáním zbavují možnosti trvale na území České republiky pobývat. V posuzované věci přitom jednání žalobce spočívající v týrání svěřené osoby (nezletilých dětí); o omezování osobní svobody a ohrožování výchovy dítěte, kterým spáchal úmyslný trestný čin, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody

nepodmíněně, představuje svým charakterem a intenzitou závažné narušení veřejného pořádku a zároveň zákonný důvod pro zrušení dříve vydaného povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Zrušení povolení k trvalému pobytu je v tomto případě vysoce žádoucí s ohledem na ochranu společnosti a zejména nerušený vývoj nezletilých dětí, které byly nevinnými a bezbrannými oběťmi násilného jednání žalobce. Veřejný zájem České republiky a většinové společnosti zde tedy převažuje nad individuálním zájmem cizince, který se na území České republiky dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen.

17. K samotnému věcnému posouzení věci žalovaným žalobce namítá celou řadu okolností, ke kterým měl žalovaný při rozhodování o zrušení trvalého pobytu žalobce na území České republiky přihlídnout. Zejména měl žalovaný dle žalobce přihlídnout k citelnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jeho potomků, k možnosti následného návratu do České republiky či k chování žalobce po spáchání trestné činnosti v rámci trestního řízení a v rámci výkonu trestu. K tomu však krajský soud uvádí, že z dikce § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není pouze zjevné, že žalovaný se těmito okolnostmi při rušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky nemusí zabývat, ale dokonce že se těmito okolnostmi zabývat nemá. Z citovaného ustanovení „[m]inisterstvo **zruší** platnost povolení k trvalému pobytu“ (zvýraznění doplněno soudem) je totiž zjevné, že zákonodárce jednoznačně vymezil jak hypotézu, tak dispozici předmětné normy, která představuje imperativ jednání žalovaného při naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení.
18. Jinými slovy, naplní-li se hypotéza, vyjádřená v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *in fine*, spočívající ve skutečnosti, že cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, bez dalšího nastoupí dispozice vyjádřená § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, tedy že ministerstvo vnitra cizinci zruší povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalovaný se přitom nemusí a ani nemá zabývat splněním žádných dalších podmínek, neboť v takovém případě jsou již splněny veškeré podmínky, nezbytné pro to, aby žalovaný ke zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky musel přistoupit.
19. K povaze § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se obdobným způsobem opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, který kupříkladu v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, konstatoval, že „v případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Naopak, pokud by mělo dojít k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení, je posouzení vzhledem k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života vyžadováno“ (shodně např. rozsudky ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, nebo ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32).
20. V souvislosti se zrušením povolení trvalého pobytu na území České republiky z důvodu, uvedeného v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, dále uvedl, že „[s]těžovatel si měl a mohl být při páchaní natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných

důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

21. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že se závěry Nejvyššího správního soudu vztahovaly ke skutkovému stavu, kdy stěžovatel spáchal zvláště závažný zločin, neshledává však důvod, proč by předmětné závěry nemohly být uplatnitelné taktéž při spáchání souběhu několika zločinů a přečinů, jako tomu bylo v případě žalobce. Konečně pak lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, dle kterého *„zájem ČR na tom, aby takové osoby jako stěžovatel se na jejím území nenacházely, v daném případě má přednost před uvedeným – podle všeho harmonickým a hlubokým – rodinným vztahem stěžovatele a jeho manželky a dětí. Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývající na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň bytového oprávnění, svým závažným protispoločenským jednáním o něj může přijít.“* Tím spíše lze dle krajského soudu aplikovat citované závěry Nejvyššího správního soudu na nyní projednávanou věc, že se trestná činnost žalobce vztahovala k násilí, páchanému na jeho potomcích, ohrožování jejich zdraví a výchovy.
22. Při naplnění hypotézy § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je dán tak významný veřejný zájem na tom, aby cizinec, páchající trestnou činnost pozbyl nejvyšší bytové oprávnění na území České republiky, že zákonodárce ani nedal žalovanému k dispozici prostor se přiměřeností rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky zabývat. Z uvedeného je přitom zjevné, že ani námitka žalobce, že byl na základě usnesení Okresního soudu Brno-venkov podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, nemůže být relevantní pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť zákonodárce nedal žalovanému prostor pro zohlednění takové skutečnosti, nehledě na to, že k podmíněnému propuštění žalobce došlo až po právní moci napadeného rozhodnutí, pročez k takové skutečnosti zjevně ani nemohlo být přihlédnuto v době jeho vydání.
23. V nyní projednávané věci proto nelze přihlédnout k tvrzení žalobce, že napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, neboť takovými dopady napadeného rozhodnutí se žalovaný nebyl povinen zabývat. Nadto v kontextu skutkových okolností nyní projednávaného případu (zejména se zohledněním skutkového stavu zjištěného v předmětném trestním řízení a diagnostikované posttraumatické stresové poruchy obou nezletilých dětí v důsledku fyzického a psychického strádání souvisejících s dlouhodobým jednáním žalobce) se námitka žalobce ohledně nepřiměřeného zásahu do jeho rodinného života a negativních dopadů rozhodnutí žalovaného na vývoj nezletilých dětí jeví krajskému soudu přinejmenším jako velmi paradoxní až účelová.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
25. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu